

Waar komen ze vandaan en wat deed hen ertoe besluiten hun vakantie of een deel daarvan in het Marnegebied door te brengen? Zijn ze hier voor de eerste keer of geldt voor hen allang: Er gaat niets boven Groningen? In deze rubriek mogen zij het zeggen en misschien kijken wij door hun verhaal op eens op een andere manier naar onze eigen woonomgeving, door de ogen van de Marnetoerist.

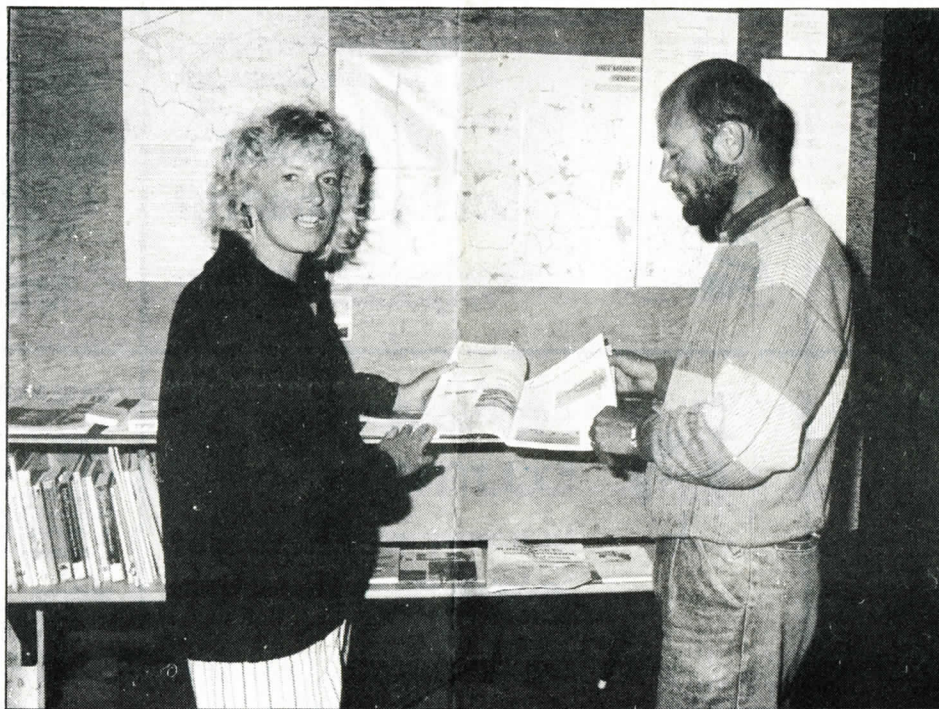
Den Haag

"We gaan met spijt weg, morgen, we hebben het hier zo leuk gehad." Pit van Nes (37) en Jan van Ginkel (38) uit Den Haag klinken zeer beslist.

Ze nemen afscheid van Noordwest-Groningen met een onvervalste lofzang op dit gebied, op de sympathieke bewoners, die zich naar hun mening veel te bescheiden opstellen, op de VVV en de vele vrijwilligers, die hun werk met zoveel enthousiasme doen, op de verrassend gevarieerde omgeving, op de vele mogelijkheden die de regio de vakantiegeanger biedt, op de campingeigenaar. Drie dagen wilden Pit, docente aan de lerarenopleiding Verpleegkunde in Den Haag, en Jan, maatschappelijk werker voor jongeren die met de politie in aanraking komen, in Noordwest-Groningen doorbrengen, het werden drie weken. Al die tijd stonden ze op de kleinste camping van Groningen, 0,2 hectare groot, van Tonnis Musschenga in Mensingeweer.

Pit van Nes: "We zijn drie jaar op vakantie geweest in Turkije, we zijn naar Kameroen geweest, dit jaar wilden we in Nederland

De Marnetoerist

blijven. We hebben zomaar Groningen uitgekozen, we wilden gewoon ver weg van Den Haag. Om dat idee te versterken hebben we de fietsen op de trein gezet, zijn in Groningen uitgestapt, en op de fiets naar Mensingeweer gereden. We wilden perse naar een kleine camping. Ons plan was drie dagen in Mensingeweer te blijven, en vandaar uit Drente en Overijssel te verkennen."

Maar het enthousiasme en de stimulerende voorlichting van campingeigenaar Musschenga en de schoonheid van het gebied deden hen van gedachten veranderen. Hun originele wijze om zich in hun vakan-

tiegebied te verdiepen heeft daar ongetwijfeld ook een steentje aan bijgedragen. Om de beurt bedacht de een voor de ander een verrassingstocht. En dat verrassingsprincipe werd zeer ver doorgevoerd. Pit: "We stappen op de fiets, en dan zegt Jan: 'Hier rechtsaf'. Ik weet niets. Onderweg blijkt dat we een tocht langs oude monumentale Groninger Kroegen maken. Schitterend." Ze vist een boekje uit de werkelijk imposante stapel boeken en informatiefolders die ze de afgelopen drie weken verzameld hebben. "Zo'n café De Pool in Eenrum, dat zoiets bestaat!" Een bezoek aan de molen 'De Lelie' in Een-

rum maakte eveneens diepe indruk. "Mole naar Martin van Doornik legde de werking van 'De Lelie' zo enthousiast en deskundig uit. Hij had zelfs een klein museumje in de molen ondergebracht, met allerlei soorten molens uit de provincie Groningen," vertelt Jan. Die vervolgens de gastvrije mentaliteit van de Groningers ongeremd roemt. "Op een gegeven moment brachten we in Leens een bezoek aan het Kaarslichthuisje van Jeane van Dijk. Dat was tegen vijf uur. We raakten wat aan de praat en toen we vertelden dat we 's avonds naar een orgelconcert in de Petruskerk wilden, nodigde ze ons spontaan uit te blijven eten. Drie uur zijn we gebleven. We hebben zelfs nog kruisbesen bij haar in de tuin geplukt. Toen we 's avonds na het concert terugfietsten naar de camping, hadden we zo'n gezellige avond achter de rug."

"En dan het klapstuk van de vakantie." Pit zit te popelen op haar stoel om verslag te doen. "We nemen van iedere vakantie een souvenir mee. Ik hou van gedichten. En wat tref ik hier aan? Een Grunneger Taolroute!" Ze zoekt de boekjes "De eerste en tweede Grunneger Toalroute" uit de informatiestapel. "Dat men de moeite heeft genomen om wandel- en fietsroutes uit te zetten, met onderweg overal gedichten! Ik vind dat zo origineel, echt fantastisch. De volgende dag, toen we in de stad Groningen waren, heb ik 'Liesterkralen' van Jan J. Boer gekocht, een boekje met honderd gedichten in het Gronings. Daaruit heb ik negen gedichten gezocht en aan Tonnis gevraagd of hij die voor mij in het Gronings op een bandje wilde inspreken." Glunderend: "Dat is mijn souvenir, dit is echt geweldig!"

Enige dissonant tijdens hun verblijf in Noordwest-Groningen vormde het gekjaker over de smalle landweggetjes van een groot aantal automobilisten. Jan: "Dat viel ons op. Af en toe leidde dat gewoon tot gevaarlijke situaties."

Verbazingwekkend vonden ze de winkel-sluiting tussen de middag, in grote steden een onbekend fenomeen.

Maar: "We hebben nog even naar de prijzen van de huizen hier gekeken. 't Is hier zo ontzettend mooi wonen. En de mensen hebben veel meer aandacht voor elkaar dan in het westen."